

[Weikop.]

rådighed. (*Handelsministeren* [Philip]: 12!). Der var ikke mere end 10 i selve fonden. Ministeren kan svare mig, så skal jeg svare igen. Når han gjorde det, sagde han dengang, var det, fordi regeringen Erik Eriksen i sin tid havde givet løfte om lån. Sandheden er, at regeringen Erik Eriksen aldrig har givet løfte om lån af de statsmidler, der var stillet til rådighed for industrien, men derimod givet tilsagn om et Marshall-lån til et bestemt formål, som den pågældende virksomhed senere udførte for egne midler. Den højtærede handelsminister søgte i dette tilfælde at skubbe ansvaret fra sig eller søgte i al fald at undskylde sin handling ved at henvise til den forrige regering, og derfor kan man vel ikke fortænke os i, at vi er noget betænkelige ved at give en så vidtgående bemyndigelse som den, det foreliggende lovforslag indeholder.

Må jeg lige i parentes bemærke, at der i betænkningen om revision af eksportkreditordningen, hvor lov af 1954 om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser er optrykt side 59-61, på side 60 i § 7 står, at der hvert år kan ydes et beløb på 100 mill. kr. af statskassen. Det er formentlig en trykfejl; der skal stå 10 mill. kr. Jeg synes, det er rigtigt at gøre opmærksom herpå. Hvis man senere skal anvende denne betænkning som kildemateriale, vil det da være kedeligt, at der står 100 mill. kr., når det kun skal være 10 mill. kr.

I samme betænkning siger udvalget, at al ydelse af finansieringsgarantier principielt burde overlades til det private initiativ — og det har både det ærede medlem hr. Anker Lau og det ærede medlem hr. Lars M. Olsen været inde på; men man har altså måttet opgave denne tanke, fordi der ikke syntes at være nogen praktisk mulighed for at gennemføre den, og jeg forstod på det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, at han mente heller ikke, det — lige meget hvordan — ville være hensigtsmæssigt. Jeg skønner imidlertid, at den praktiske vanskelighed, der har været, hedder handelsministeriet med den højtærede handelsminister i spidsen, og jeg beklager i virkeligheden, at den højtærede handelsminister ikke har villet animere til at overlade eksportgarantiordningen til det private initiativ. Der var her efter min mening et

område, hvor det private initiativ med nogen statsstøtte kunne have ydet en praktisk og — det vil jeg gerne sige — helt uafhængig indsats under ansvar. Jeg forstår, at den højtærede handelsminister ikke har villet være med hertil, eller måske snarere, at den højtærede handelsminister vel har ment ikke at kunne forlade den form for eksportkreditordning, som nu er gældende og har været gældende i lang tid.

En ting synes jeg imidlertid den højtærede handelsminister havde kunnet tilslutte sig: udvalgets udtalelse om, at hele eksportgarantiordningen helt skulle hvile i sig selv. Nu ved jeg meget vel, at alt kan stilles regnskabsmæssigt op på en sådan måde, at man kan se resultaterne af de forskellige grenes virksomhed; men den omstændighed, at handelsministeren kan trække over erhvervsfonden, med andre ord kan trække på det eventuelle overskud, som eksportkreditrådet frembringer, kan meget nemt forskyde hovedtanken om, at eksportrådets virksomhed skal hvile i sig selv, med andre ord både dække sin administration og dække de eventuelle tab, der opstår ved eksportkrediten.

Det havde efter min mening været langt klarere, om dette lovforslag havde været delt i to: ét om eksportkreditter, og hvad dertil hører, der selvstændigt virkede og havde en selvstændig garantikapital, der kunne dække alle administrationsudgifter og tab, og et andet angående de øvrige forhold: tilskud til udsendelse af eksportstipendiater, til foretagelse af markedsundersøgelser, til udstillinger, til reklamer, konsignationslagre og alt det, som er nævnt i lovforslaget, og også til de produktivitetsfremmende foranstaltninger inden for industri, handel, håndværk og landbrug.

Vi er som sagt enige i, at man skal tilgodese eksporten mest muligt, men den flothed, handelsministeren viser ved at give sig selv en bemyndigelse til at anvende midler til andre formål end dem, der hører under eksportkreditrådet, tror jeg egentlig er noget ganske enestående.

I lovforslaget er der ikke givet nogen som helst beløbsmæssig ramme. Den højtærede minister siger blot, at det udvalg, der har beskæftiget sig med foranstaltninger til fremme af dansk eksport, regner med, at der skal bruges 6-7 mill. kr. om